

La paciència s'ha acabat: CCOO sortim al carrer el 23-F

Ovidi Huertas

Secretari general de CCOO al Vallès Oriental - Maresme

Han passat dos mesos des de la impressionant manifestació de treballadors i treballadores de tot Espanya que va recórrer els carrers de Madrid, el passat 12 de desembre.

Davant la preocupant situació creada pel govern de la nació aprovant en el Consell de Ministres una retallada de 50.000 milions d'euros en els Pressupostos Generals de l'Estat fins a 2013, i la iniciativa de Reforma del Sistema de Pensions, incorporant propostes estrella com l'ampliació de l'edat de jubilació als 67 anys, CCOO ens mobilitzarem i sortirem al carrer el 23-F.

Aquestes mesures són innecessàries, contraproductives i injustes, per la qual cosa el més segur és que estiguin abocades al fracàs, no es puguin aplicar i generin contestació social.

Pel que fa a l'edat de jubilació, crec que hi ha un elevat consens que no és l'allargament de l'edat de jubilació el que garanteix la viabilitat del sistema, ja que tenim l'edat legal i real de jubilació més alta al conjunt de la Unió Europea: la real és de 63 anys i 9 mesos a casa nostra, davant els 61 anys i 3 mesos de mitjana de la UE. L'única garantia és la quantitat i la qualitat de l'ocupació existent. A més, la mesura complicaria l'accés dels joves al món del treball perquè no es generarien vacants i mantindria la prestació als aturats més grans de 65 anys.

Si volem mantenir les màximes garanties per al funcionament del sistema de pensions el que cal és crear més ocupació i que aquesta no sigui ni precària ni de baixos salaris. Si s'han de fer reformes, aquestes no passen per abaixar les cotitzacions ni per allargar la vida laboral. A més, aquestes reformes no poden sorgir de les ocurrences del govern de torn. Sense consens no hi ha reforma possible.

A CCOO també ens preocupa, i molt, l'anunci de retall de 50.000 milions d'euros de despesa pública. Sembla que la prioritat, ara per ara, és l'estabilitat pressupostària i no la recuperació econòmica i la protecció social de les persones en atur. I ho vol fer mitjançant una política fiscal restrictiva, retallant despesa, i no expansiva, incrementant els ingressos. Retirar recursos públics del sistema posa en perill la recuperació, ja que la inversió privada encara no crea activitat i ocupació i el sector financer encara no està prou sanejat.

La situació econòmica és dolenta i, el que és pitjor, l'estem pagant els treballadors i les treballadores en forma d'atur i amb pressions a la baixa en les condicions laborals.

Si atenem a les mesures proposades en els últims dies, malauradament, sembla que aquesta sensació s'ha convertit en pànic escènic, por del futur, temor. No sé si la presidència de la Unió Europea, assistir al Fòrum de Davos, comprovar les dolentes dades i indicadors econòmics, o resar en el desdèjuni d'oració, amb l'Obama, tenen efectes nocius sobre la responsabilitat del govern, però la veritat és que aquest sembla haver donat un gir i emprès una senda que transita per paratges desèrtics per a la classe treballadora, sembrats de retallades de drets laborals i socials.

Ens mobilitzàvem el 12-D per 12 motius que tenen plena vigència en el centre de la duresa de la crisi. Podríem resumir-los dient que és necessari invertir per salvar empresa i ocupació, que és necessari invertir en recuperació d'activitat econòmica, que cal recrear un sistema econòmic més sòlid i innovador i menys especulatiu. Que cal apostar per les persones, enfortir la protecció per atur, reforçar els Serveis Públics garants de la igualtat i la cohesió de tota societat moderna, l'Educació, la Sanitat, l'Atenció a la Dependència...

És el moment de revisar el nostre sistema fiscal per assegurar els recursos necessaris per escometre aquests reptes, acabant amb una injusta situació que fa que siguem els treballadors els que suportem el sistema fiscal aportant el 90% de la recaptació per IRPF. És el moment de reordenar el sistema financer perquè dediqui els seus esforços a facilitar l'accés al finançament de famílies i empreses, quan realment més ho necessiten.

A CCOO, la paciència se'n ha acabat, i volem enviar un missatge clar i contundent al govern. No tolerarem agressions contra els treballadors, ni laborals, ni socials.

Volem enviar un missatge clar i contundent al govern. No tolerarem agressions contra els treballadors, ni laborals, ni socials. I un missatge clar als empresaris: no sortirem de la crisi per mitjà de reformes que retallin drets

Un missatge clar als empresaris: no sortirem de la crisi per mitjà de reformes que retallin drets. Finalment, un posicionament clar davant la societat: defensem fins al final una sortida justa a la crisi econòmica. Els treballadors, lluitem per sortir d'aquesta crisi des de la negociació i el diàleg. Construirem el futur, i ho volem fer amb tota la societat, forces polítiques i socials, però el valor del treball ha de ser una prioritat. Sense nosaltres, sense milers de treballadors i treballadores, és molt difícil. Contra nosaltres, impossible.

Drogues i adolescències: conèixer, comprendre i actuar

Jordi Bernabeu

Servei de Salut Pública. Ajuntament de Granollers

David Sanitjas

*Programa de Prevenció de Drogues de la Vall del Tenes
www.parlemdedrogues.cat*

Els adults parlem de què fan i com enfoquen la vida els nostres fills i filles o el jovent d'avui en dia. I és aquí quan ens sentim desbordats i afloren les nostres angoixes, comprensibles, i limitacions, lògiques, com a educadors. Sovint utilitzem tòpics tals com que la joventut d'ara ja no és com la nostra, i reprenem així una conversa que curiosament es dona generació rere generació.

Històricament, l'adolescència ha estat una època transitòria en la qual el jove es prepara per al seu futur: per a l'etapa adulta. És una etapa clau per la importància que pren –o ha de prendre– el sentit de la responsabilitat, la importància de la presa de decisions, l'experimentació com a forma d'aprenentatge i la capacitat per generar pensament crític.

Actualment trobem canvis importants. L'allargament de l'adolescència i la joventut com a etapa del cicle vital consolida el/la jove-present per davant de l'adult/a-futur/a. I els joves, en tant que persones,

consumidors/es, esdevenen elements diana de la sobirania del mercat. Sense obviar altres elements que condicionen la seva realitat: un individualisme imperant i una (hiper)protecció legal i social.

És en aquest gran canvi en què les drogues –legals o no–, a diferència d'èpoques passades, passen a formar part d'un context de consum general i més ampli, i perden el sentit si no s'emmarquen en contextos de consum tals com la diversió, l'oci i el temps lliure. I en aquest sentit, sembla que només rebem notícies que els/les joves tenen les drogues cada cop més a l'abast; a la vegada que més joves en fan ús. I la realitat és que tenim força adolescents que n'han fet ús. Però aquest, per norma, no és ni compulsiu ni diari. Hem de separar aquells que en fan un ús experimental –i fins i tot esporàdic–, que a fi de comptes són la gran majoria, d'aquells que el seu consum genera veritables problemes, pel que fa a dependència i problemàtica associada. Ara bé, no és l'element central dels seus problemes i de les seves dificultats.

Davant d'un missatge ineficax –i poc realista– tipus "No a les drogues", caldrà educar-los en la responsabilitat. I aquesta no només passa per ser abstinent, sinó que per fer un bon ús de la pru-

dència, la conseqüència i el sentit comú (comú?). Apostarem per educar i potenciar el sentit crític com a bona manera de fer front al consum –de tot, no només de les drogues–, autèntica pedra filosofal de l'adolescència. I els haurem de fer veure que el tema de les drogues genera beneficis a qui en participa de la venda, i problemes a un sector de la gent que les consumeix. Per això estarà bé *vendre* l'abstinència com una de les millors eines per evitar-se problemes. I no, en canvi, com l'única, i punt, ja que negarem una realitat present i que seguirà essent.

Els adults haurem de plantejar-nos si cal canviar de xip. Més que informació –sovint errònia i poc útil si no es complementa amb altres recursos–, cal formació. I afavorir la comunicació entre dos perfils d'edat amb lectures molt diferents de la realitat. Haurem de reconèixer que necessitem adults positius i referents –vinguin del camp professional o personal– que responguin amb confidencialitat i sinceritat a les seves cabòries.

I, què més? Doncs fer l'esforç per substituir la intranquil·litat que suposa el coneixement de determinades maneres de fer –i que suposen un risc–, per la confiança en la eficàcia i competència dels seus recursos.

Divendres, 19 de febrer de 2010